

[Bernhard Baunsgaard]

første gang, vi behandlede dette, at ministerens forslag om indgreb mod isolation kan vi såmænd lige så godt lade være med at gennemføre. 94 pct. af de tilfælde, der i dag finder sted af isolationsfængsling, vil fortsætte og kunne fortsætte efter ministerens forslag, så det er et indgreb, som intet betyder. Jeg har tidligere søgt at overtale et flertal i dette ting til at stemme for, at det indskrænkes til en måned, hvor det af de læger, der har beskæftiget sig med sagerne, har været sagt, at når man har siddet isoleret i fire uger, vil det for en række mennesker blive så tyngende, at det kan medføre varig psykisk skade. Dette forslag har jeg i dag indleveret, sådan at det kan blive genfremsat, og jeg håber, at det denne gang lykkes at overtale et flertal til at gå ind for det.

Derefter kommer jeg til spørgsmålet om retshåndhævelse. Der ligger et forslag om fuldstændig at opheve det, og der ligger et forslag om at udvide det. Om udvidelsen af retshåndhævelsesadgangen, altså ligesom for at man kan være sikker på, at de mennesker i hvert fald får en eller anden straf, uanset hvad der så senere sker, vil jeg gerne sige, at jeg under ingen omstændigheder kan gå ind for ministerens forslag. Jeg forstår ikke, at ministeren genfremsætter det. Man må jo konstatere, at ministeren på dette punkt har et flertal i folketinget imod sig, og at han ikke kan finde én eneste af sine statsadvokater eller rigsadvokaten eller øvrige retslærde, der vil gå ind for denne udvidelse. De findes ikke, og i strafferetsplejeudvalget nægtede oven i købet et enkelt medlem at behandle et forslag, der gik ud på det. Vedkommende medlem sagde, at det var så stridende mod retsopfattelsen i en retsstat, at vedkommende overhovedet ikke ville beskæftige sig med det, og flertallet, resten af udvalgsmedlemmerne, tog afstand fra at gennemføre denne udvidelse af retshåndhævelsen. Jeg opfattede ikke helt præcist, hvad det var, formanden for Europarådets juridiske udvalg, hr. Bjørn Elmquist, sagde heroppefra. Jeg håber bestemt ikke, at det var om udvidelsen af retshåndhævelsen, at han ikke mere var så fast i troen, for jeg må henvise til det, som rigsadvokaten har sagt om, at det strider mod Europarådets konvention af 1965. Det strider mod det udkast til en udtalelse, eller hvad skal man kalde det, som EFs justitsministre i 1979 blev enige om: Her siges, at man kan

ikke gå med til retshåndhævelsesvaretægtsfængsling i sager, som der her er tale om, hvor den normale straf, når der er en skyldig, er 30-60 dage. Det, som justitsministeren talte om i 1979, var, når der var fare for en dom på seks år. Så jeg håber bestemt ikke, at det var her, formanden for Europarådets juridiske udvalg vaklede i troen.

Hr. Bjørn Elmquist kom også med en advarsel til mig og sagde, man skulle passe på ikke at sammenligne. Jeg vil sandelig da heller ikke vove at sammenligne uden videre, men jeg kan måske henvise til, at det er ikke mig, der sammenligner. Det er Bodil Philip, der i Nordisk Tidsskrift for Kriminalvidenskab i 1983 har foretaget denne sammenligning, og som har konstateret, at der varetægtsfængsles mere i Danmark, og det kan ikke diskuteres, at det er ca. dobbelt så meget som i Norge.

Så anfører hr. Bjørn Elmquist som undskyldning, at der jo er ventetid. Man skulle ikke tro, at det var sagt i det danske folketing. Her vil man minsandten gribe ind i retsstaten alene med den begrundelse, at der er ventetid. Det er en uhyrlig argumentation. Jeg håber, hr. Bjørn Elmquist vil fratage den. Det kan ikke være en begrundelse for at varetægtsfængsle, at der er ventetid, inden der falder dom i Danmark. Det kan ikke være meningen.

Om de to sidste ting, om politimestrenes adgang til at påtale og bedømme, vil jeg gerne sige, at jeg vil gerne overveje, om vi kan gøre noget dér, men jeg kan ikke gå så langt som ministeren. Man skal huske på, at det her igen drejer sig om noget meget væsentligt i retsstaten. Politiet undersøger og forelægger sagen, men derefter foretager en uafhængig instans en afgørelse af, om de ting, som politiet har fundet frem til, er så alvorlige, at de kan bære en sigtelse. Det skal vi fastholde for alvorligere sager.

(Kort bemærkning).

Knud Lind (FP):

Måtte jeg gøre den forrige taler opmærksom på, at de tal og de kendsgerninger, som hr. Bernhard Baunsgaard kalder en speciel form for brug af statistik, ene og alene stammer fra betænkning nr. 975 om isolation af varetægtsarrestanter. Det var direkte citater, der kom derfra. Det er en meget uheldig de-